

katastrofa – kas iš tikrųjų įvyko 1912-ųjų balandžio 15 dieną“. Taip vadinosi dvi knygos, kurias jis turėjo namie.

Bet tada berniukas vėl prisiminė, kad Ida neatėjo į jo gimtadienį. Prisiminė, kaip buvo liūdna sėdėti su dėde ir teta. O dar ta kvaila istorija su auskaru!

O štai Ida nusprendė pranešimą paruošti viena. Ketino temą pasirinkti iš laikraščio. Vėjo jėgainės ar kas nors panašaus. Jei jau panelė Kornfyld mano, kad jie turi pateikti temą kartu, tai tiesiog įbruks Beniui į rankas pusę teksto ir leis garsiai perskaityti. Tą tai gal sugebės!

Trečiadienį visa klasė ūkvedžio Vondrašeko paliepimu turėjo sutvarkyti mokyklos kiemą.

– Ir tai mokiniai turės daryti tol, kol liausis terlioję tualetų duris, – pasakė jis.

Ketvirtadienio popietę Benis leidosi ieškoti Magiškosios gyvūnų krautuvėlės. Mėgino prisiminti, kuriuo keliu važiavo omnibusas. Kiek paklaidžiojęs atsidūrė Bokšto gatvėje. Ant

vienos niekuo neišsiskiriančios pilkos krautuvėlės sienos kaboją senamadiška iškaba:

„Magiškoji gyvūnų krautuvėlė“. Benis apsidairė. Kita gatvės puse skubėjo žmonės. Krautuvėlės, regis, niekas nematė.

Benis neryžtingai stabtelėjo. Tada žingtelėjo atgal ir atlošė galvą.

Tamsiai raudonos netvirtos langinės buvo pakrypusios. Už vieno lango stovėjo vazonas su nudžiūvusiu augalu. Už kito – žvakidė su nudegusiomis žvakėmis.

Nuotyčiai prasideda!

Akmenynės mokykla

Visiškai normali mokykla su direktoriumi, ūkvedžiu ir dideliu sodu. Visiškai normali? Beveik... Jei tik joje neglūdėtų paslaptis...

Panelė Marija Kornfyld

Akmenynės mokyklos mokytoja. Kartais truputį griežtoka, bet mokiniams linki tik gero. Ir puikiai nutuokia, kuriam iš jų reikia pagalbos...

Ponas Mortimeris Morisonas

Magiškosios gyvūnų krautuvėlės savininkas. Ten jis laiko kalbančius magiškus gyvūnus. Kiekvienas iš jų laukia tobulai jam tinkančio žmogaus...

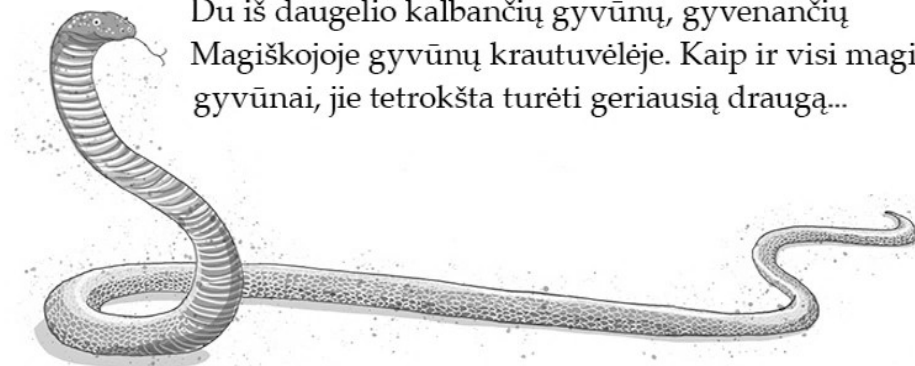
Pono Morisono omnibusas

Su juo ponas Morisonas važinėja po visą pasaulį ieškodamas magiškų gyvūnų.

Patarška

Ižulioji šarka Patarška yra magiškas pono Morisono gyvūnas. Jos paukštiškoje galvoje tūno gausybė pramanų...

Juodoji mamba Ašanti ir burundukas Leonardas

Du iš daugelio kalbančių gyvūnų, gyvenančių Magiškojoje gyvūnų krautuvėlėje. Kaip ir visi magiški gyvūnai, jie tetrokšta turėti geriausią draugą...

Panelės Kornfyld klasė

Įprasta mokyklos klasė su 24 mokiniais. Kuriam iš jų būtiniausiai reikia magiško gyvūno?

Gal garbėtroškai Idai?

Savimylai Džo?

Svajokliui Beniui?

Pliuskei Elenai?

Droviajai Anai Lėnai?

O gal žiopliukui Edžiui?

Idai veikiau jau palengvėjo. Su klasės mergaitėmis ji išvis nebendravo. Per pertrauką jos laktė aplink grupelėmis, o Ida būtų greičiau liežuvį nusikandusi, nei paklaususi, ar gali dėtis prie jų.

Ida mintimis perbėgo visus galimus pranešimo porininkus. Būtų kvaila, jei ištrauktų Maksą – Profesorį. Su juo niekaip nesusitartų dėl temos. Ir ją erzino, kad jis kartais tikrai išmano daugiau už ją. Dirbti su Beniu irgi nenorėjo. Jis pernelyg „priplaukęs“. Kol nusirašė ką nors nuo lentos, gali ir pamoka baigtis.

Edis, sėdintis eilėje prie lango, jai atrodė labai išsiblaškęs. Geriau jau ne.

Šokoladukas su megzta kepuraitė? Būtų neblogai. Su juo gerai sutartų. Dar yra Silas, į mokyklą atlekiantis dviračiu. Jis sėdi su Džo. Ida Silo nemėgo, nors ir negalėjo pasakyti kodėl.

O Džo? Vos tik pagalvojus apie jį Idos širdis imdavo daužytis. Kai jis šypsodavosi, netgi pasipūtėlė Elena nutildavo. Taip, tenka

pripažinti, Ida mieliausiai dirbtų su Džo. Tuomet po pamokų dviese galėtų aptarinėti temą. Ji galėtų pasikviesti Džo į namus...

Benis stuktėlėjo Idai į šoną ir padavė voka.

– Kāāāā? – išsprūdo Anai Lēnai.
– Magiškais gyvūnais! – kantriai pakartojo panelē Kornfyld. – Jis aprūpins mus magiškais gyvūnais!
– Kā tai reiškia? – šūktelējo Silas. – Baltais triušiais, ar kaip?
– Kā? Mes mokysimēs burti? – kvatojo Maksas.
Šokoladukas nusitraukē nuo galvos megztā kepuraite ir švystelējo ją per klase.
– Abra kadabra! Kepure, pavirsk balandžiu! – sušuko jis.
Džo šnirpstelējo.
– Magiškų gyvūnų nebūna, – sumurmējo jis ir išsižergē taip, kad Šokoladukas, eidamas pasiimti kepurēs, užkliuvo už jo kojų.

Klasē pasidarē nevaldoma.

Ponas Morisonas kiek sutrikęs stovėjo prie mokytojos ir gniaužē rankas. Elena kilstelējo pirštā.

– Tai visai nepatiks direktoriui Pirmūnui, – išsižiojo ji. Mergaitē sēdėjo pačiame priekyje ant kēdēs kraštelio su rožine šilkinė suknele ir sūpavosi.

Panelē Kornfyld kilstelējo antakius.

– O tu jį čia kur nors matai? – paklausē ji ir apsisuko apie savo ašį. Šalis vėl švystelējo ore. – Direktorius konferencijoje, mieloji. Parašyta juodoje lentoje mokytojų kambaryje.

– Bet, bet... – sulemeno Elena. – Rytoj ponas Pirmūnas vėl bus čia.

– O mums rytdiena nerūpi, – aštriai atrēžē panelē Kornfyld. – Ponas Morisonas pagerbē mus šiandien čia atvykdamas. Ir jis ne vienas.

